

Erfaring paa Bessatningskomraadet og har hørt Befolkningens Mening herom, vil vide, hvilke overordentlige Ulemper der følger af den Mangel i vor Skattelovgivning, at Communerne ikke kunne beskaffe Følk, som boe indenfor Communen. Snart er der meget store Skovstrækninger indenfor Communens Grændser, der besolke Communen med en Mængde Arbeidere, med fattige Følk, som finde deres Underhold ved og ere knyttede til Skovene, uden at den store Bedrift yder den mindste Fattigunderstøttelse til disse Følk, hvis Familier ofte volde Communen store Udgifter, ligesom der f. Ex. ogsaa i Anledning af disse Skovstrækninger kan være Tale om Kjøvler, der koste Veivæsenet overmaade meget; snart er det en Fabrik, der ligger indenfor Communens Grændser, medens Tieren boer indenfor Communen — i Omegnen af Kjøbenhavn seer man jo ikke saa Grempler derpaa — og derfor ikke kan rammes, saa at hele den Byrde, der gjennem hans Virksomhed kastes over paa Communen, bliver han paa den Maade reent fri for. Og ikke nok dermed. Ved nærmere at undersøge Sagen vil man nemlig finde, at det, der saaledes gjør sig meget stærkt gjældende paa enkelte Punkter, gjør sig om ikke i samme Udstrækning gjældende paa alle andre Punkter. Hvilken en Mængde Formuer findes der saaledes ikke skjult omkring i Landeindommene, Formuer, som ikke kunne beskattes igjennem Hartkornsskat? Der er saaledes Arveskæftaafgifter, der er Prioriteter; thi hvad er Prioriteter andet end Indtægter af Landeindomme, men Indtægter, der i Reglen ikke kunne rammes paa de Steder, hvor de falde. Vi have jo tidt og ofte hørt disse Anker fremsatte. Den første Gang, jeg havde Leilighed til at høre dem stærkt betonedes ikke blot for Landcommunernes Vedkommende, ligger allerede flere Aar tilbage, dengang jeg var Medlem af et Udvalg angaaende den Kjøbenhavnske Indkomstskat, og jeg tror, at selv i Hovedstaden er man i høi Grad under Tryk af de Banskelligheder, der ere tilstede med Hensyn til det vigtige Punkt af den kommunale Bessatning, som jeg her har fremdraget. Man har nu vel gjort gjældende, at disse Banskelligheder, som man har været

nødt til at indrømme ere tilstede, ere uoploseligt knyttede til den personlige Skat; man har sagt, at ved enhver Skat paa Personen og Eonen var man nødt til at holde sig til Personens Opholdssted og kunde ikke indskrænke sig til at gaae til den Commune, hvor Indtægten virkelig faldt; men det forekommer mig ganske vist, at enhver nærmere Betragtning af dette Forhold viser, at denne Mening er urigtig. Det er nu ikke Tilfældet, at den Betingelse er knyttet til disse personlige Skatters Natur, at Skatten altid kun kan falde, hvor den Vedkommende boer; det er kun en reent formel Betragtning af Skattens Væsen, der kan lede til den Slutning, medens enhver nærmere Betragtning af Skattens virkelige Natur vil vise, at det ikke er Tilfældet. Tager man saaledes f. Ex. den rene Indkomstskat, er der da nogen Forskjel paa Bessatningen af Indtægten og paa Bessatningen af Indtægtskilden, eller er det ikke to Former af den samme Skat? Seer man det, der danter Sagens Kjerne: Betalingen af Pengene, Værdiernes Fremkomst osv., hvor er saa den reelle Forskjel, eller er det ikke snarere en reent formel Forskjel, der er tilstede? En virkelig principmæssig Betragtning af disse Skatters Natur kan ganske vist ikke finde en saadan Adskillelse, igesom den heller ikke kan finde nogen Banskellighed ved Fordeelingen mellem de forskjellige Communer; man kunde saaledes f. Ex. tage Halvdelen af Skatten i den Commune, hvor Indtægten falder, og den anden Halvdeel i den Commune, hvor Indtægten nydes, eller hvilken anden Maade man nu vilde gaae frem paa. Jeg tror, at det, der alene danter Banskelligheden i saa Henseende med Hensyn til Formues- og Leiligheds-skatten, ligger i denne Skats ubestemte Charakter, idet man ikke her har bestemte Regler at holde sig til. Naar man undersøger de spectielle Banskelligheder, der for Diebliffet ere ved at indrette en saadan intercommunal Bessatning — Banskelligheder, der maaskee selv nu kunde overvindes, om end ikke paa nogen meget god eller fuldstændig Maade — saa vil man see, at de væsentlig knytte sig til Mangelen paa faste og bestemte Regler. Saa snart man